

Tišina

Danas je 31. 10. 2020. Ponedjeljak je. Mama, tata i ja sjedimo u dnevnoj sobi i gledamo televiziju. Ne mogu vjerovati što se događa u našem svijetu. Predsjednik vlade Sebastian Kurz je upravo naredio, da djeca 5. razreda ne smiju više ići u školu. Opet moramo raditi svoje zadatke na kompjutoru. Mrzim to. Socijalne kontakte trebamo svesti na minimum, druženje i izlasci navečer su postali nemogući. Nisam baš ljubitelj tih novih pravila, ali su ona neizbježna u ovim vremenima. Joj, sada su pokazali brojeve svih ljudi koji su inficirani koronavirusom u Austriji. Uplašila sam se koliko je velik broj.

31. 10. je i trebala sam slaviti sa svojim prijateljima. Sve to je palo u vodu. Sjedim s mamom za stolom i pišem ovaj tekst. Mama me pita što tako kasno radim na kompjutoru, ali ne odgovaram joj. Duboko sam zadubljena u svojim mislima. Razmišljam kako da iz ove situacije napravim najbolje. Sjetim se zadnjega lockdowna. Imali smo previše zadatake i radila sam od ujutro do navečer. Kada sam imala pauzu, otišla sam van. Sama sam šetala satima i gledala u nebo. I tako svaki dan. Pitam se hoće li se situacija ponoviti. Hoćemo li onda opet stajati na početku? Brzo zaboravim tu misao. Odem u svoju sobu i gledam kroz prozor. Vidim cestu. Prazna je. Kiša pada i kapljice sjaje pod svjetlom ulične svjetiljke. Nikoga nema. Osjećam se kao da sam sama na svijetu. Bojim se. Bojim se da nikada neće biti kao prije. Bojim se da moja djeca neće znati što znači ići u školu i družiti se. Bojim se svega. Mama i tata su otišli spavati. Sva svjetla su ugašena, samo moje je upaljeno. Ne mogu spavati. Previše filozofiram o životu. Odje(d)nom zvoni nešto. Ne znam što je. Trčim dol(j)e niz stepenica. Vidim mamin telefon. Teta zove. Zašto teta zove u ovo kasno doba? Mama se probudila. Uzela je telefon i nazvala je tetu. Sve je bilo dobro i onda je mama zašutjela. Bilo je tiho. Bilo je toliko tiho da sam mogla čuti otkucaje svoga srca. Tišina je trajala sigurno pet minuta. Onda je mama prekinula. Tata koji je sada također već bio budan stajao je pored mene. Tata i ja gledali smo mamu, a ona nije ništa rekla. Bila je blijeda kao duh. Tresla se cijelim tijelom. Nakon pet minuta je konačno nešto

rekla. Toliko je mucala, da nismo ništa razumjeli. Ponovno je rekla i tada smo i mi razumjeli. Opet je bila tišina. Nitko nije mogao vjerovati što se dogodilo. Teta je nazvala da kaže da je hitna odvezla baku u bolnicu. Imala je koronavirus. Nije više mogla disati i umrla je. Baka je mrtva. Te riječi se vrte u mojoj glavi. Stojim pored svojih roditelja. Čujem mamu kako plače. Hoću je zagrliti, ali ne mogu. Ne mogu se maknuti. Skamenjena sam. Upalili smo svijeću za baku. Zajedno stojimo u krugu ispred svijeće i molimo za baku. Tek sada sam shvatila da je sve to što se događa na svijetu realno.

498 riječi

Iva Deli

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: članak

Broj stranic: 2

Ljeto: 2021.

Škola: Savezna gimnazija Željezno / BG/BRG/BORG Eisenstadt

Učitelj: mag. Julian Himmelbauer

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind

Download: Tišina